

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB14 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB14 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 68. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter:
<https://tekster.kb.dk/text/sks-nb14-txt-shoot-n67.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB14:67

#

Da Gud jo dog selv har skabt og opholder denne Verden, skal man vel vogte sig for den asketiske Fanatisme, der udendvidere hader og tilintetgør den.

Nei, mildest christeligt kunde jeg fremstille Forholdet saaledes. Denne Verden er som Leeg og Legetøi for Barnet. Faderen kan finde endog Leegen skjøn og barnligt gaae ind i den; men dog fordrer han, at Barnet successive skal vænnes af derfra.

Saaledes med Opdragelsen til Guds Rige ell: i Xstd. Gud er ingen utaalmodig ell. grusom Mand, der vil ved at forraske Msket, netop skade ham. Nei, Gud er Taalmodighedens Gud.

Dog vil Gud, at Msk. skal forstaae, at han skal bryde med dette Jordiske een Gang for alle saa dybt, at for Alvor Aanden bliver til. Og saa vil han fremdeles, at man saa smaat skal vænne sig fra.

Men ingen kjødelig Fanatisme, ak thi der er just en Fanatisme som er kjødelig.

Du skal troe om Gud, at han er faderlig nok til barnligt at ville glæde sig med Dig, hvor Du i Din msklige Forestilling er glad. Men Du skal huske paa, at der skal stræbes, at der skal stræbes, for at Sindet kan omdannes fra det Jordiske.

Saaledes forstaaer jeg det; men jeg forstaaer tillige, at det hele Xstheden og jeg behøver, dog er, at Den traadte frem, der ret tilgavns ved at være streng mod sig selv, vovede at være streng mod os, for at vi baade kunde tilskyndes til at stræbe, og til at paaskjønne Indulgentsen.

Men mild er Gud. Det har jeg altid forstaaet. Mit eget Liv viser mig det; thi aldrig er det faldet mig ind, at tage i Betænkning, naar jeg engang imellem ønsker at fornøie mig, da ligefrem at bede Gud, at han nu ogsaa vil hjælpe mig til og skjænke mig, at jeg ret maa fornøie mig – hvilket vilde være Nonsens, dersom Gud var en fanatisk Popants. Dog det forstaaer sig, jeg har rigtignok ogsaa trods Nogen, en overordentlig Forestilling om, hvilke Baand Gud i ethvert Secund har paa mig. De Fleste vilde maaskee aldeles tabe Livslysten dersom de endog blot efter den Maalestok, som jeg gjør det, skulde forstaae, hvorledes Gud hver Secund kunde sætte En over i en strengere Afdeling; og mig vilde det maaskee igjen gaae ligesom disse Fleste, naar jeg efter en endnu større Maalestok skulde forstaae det og efter en endnu større Maalestok bestandigt have det nærværende.